

Tidmätare.

Man har i gamla tider, även om man haft en golvklocka där hemma, ute i arbetet jämt bestämma tiden efter solen. Man har gjort sig solvisare genom att sätta upp en stång och efter stångens skugga markerat tiden. Uppdeckningen har löst berättas om en person som vid en ångelada gjort sig en solvisare för att kunna hålla reda på tiden under slätterarbetet. Efter skuggan från laddknut en hade han, alldeles som solen skred fram, med pinnar i marken utmärkt timmarna.

Natttid har man haft märke efter nian-
strimman genom fönstret. Trivare var det att veta tiden om det var mulet väder. På natten var det särskilt värt att bestäm-

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUNDM. 116.
152omöjligt!
S. K.

na tiden. För torpare, som ej ägde någon klocka, var det ej lätt att på vintern veta när det var dags att ge sig i väg i otton till dagverke. Det har berättats om en torpare, som kom fram till en bondgård strax efter midnatt för att slagkrösa. Han sov i gården förstär, men torparen blev insläppt och fick sova en stund till.

Bygden omkring större gårdar, där man haft vållingklocka, har haft god nytta av denna klocka, när det gällde att ha reda på tiden. När klockan ringde så "Blau vålling å sura sell, basta tien å spring hem" för gårdens folk, då visste man att det var middagstid.

Även i gamla almanackor stod tiden angiven för solens och månens upp- och nedgång, vilket man hade ledning av

ACC. N:R **M. 11680:4.**

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Fickuren var mycket sällsynta vid mitten av 1800-talet och ären efter.

Skulle någon äga ett fickur, så var det endast för själv i gården. Det var stora spindelur man då hade. "Pilver-poor" och "vardare" kallade man en del. Fickuret brukade ha sin plats över sängen på en spik i väggen.

Fickuret användes mera sällan till vardags, det var högtidsgranulät.